

Samling af Afgørelser

DOMSTOLENS DOM (Anden Afdeling)

24. juni 2015 *

Indhold

Retsforskrifter	4
Tvistens baggrund	6
Parternes påstande	10
Formaliteten vedrørende Weicherts kontraappel i sag C-293/13 P	11
Parternes argumenter	11
Domstolens bemærkninger	11
Del Montes appel i sag C-293/13 P	11
Om Weicherts interesse i at indgive et svarskrift	11
Parternes argumenter	11
Domstolens bemærkninger	12
Det første appelanbringende i sag C-293/13 P om den manglende eksistens af en økonomisk enhed mellem Del Monte og Weichert i løbet af overtrædelsesperioden	12
Parternes argumenter	12
Domstolens bemærkninger	14
Det andet appelanbringende i sag C-293/13 P om urigtig gengivelse af beviserne	18
Parternes argumenter	18
Domstolens bemærkninger	20
Det tredje appelanbringende i sag C-293/13 P om bevisbyrden	21

* Processprog: engelsk.

Parternes argumenter	21
Domstolens bemærkninger	22
Det fjerde appelanbringende i sag C-293/13 P om princippet in dubio pro reo	22
Parternes argumenter	22
Domstolens bemærkninger	23
Det femte appelanbringende i sag C-293/13 P om fraværet af en samlet og vedvarende overtrædelse	23
Parternes argumenter	23
Domstolens bemærkninger	24
Kommissionens appel i sag C-294/13 P	25
Om Weicherts retlige interesse i at fremlægge et svarskrift	25
Parternes argumenter	25
Domstolens bemærkninger	25
Det første appelanbringende i sag C-294/13 P vedrørende eksistensen af en retlig forpligtelse for Weichert til at fremlægge oplysninger for Kommissionen	26
Parternes argumenter	26
Domstolens bemærkninger	27
Det andet appelanbringende i sag C-294/13 P om fraværet af en økonomisk enhed bestående af Del Monte og Weichert under den administrative procedure	28
Om Weicherts og Del Montes kontraappeller i sag C-294/13 P	28
Parternes argumenter	28
Domstolens bemærkninger	29
Tvisten i første instans	29
Sagens omkostninger	30

»Appel — konkurrence — karteller — det europæiske marked for bananer — samordning i forbindelse med fastsættelsen af referencepriserne — begrebet »økonomisk enhed« i forhold til to selskaber — begrebet »bestemmende indflydelse« — et selskabs adfærd tilregnes et andet selskab — urigtig gengivelse af beviser — bevisbyrde — princippet in dubio pro reo — begrebet »samlet og vedvarende overtrædelse« — begrebet »samordnet praksis« — begrebet »overtrædelse med konkurrencebegrænsende formål« — virksomheder, der er medlemmer af et kartel — meddelelse af oplysninger til Kommissionen — retlig forpligtelse — rækkevidde — retten til ikke at medvirke til selvinkriminering — intervenient i første instans — kontraappel — formaliteten«

I de forenede sager C-293/13 P og C-294/13 P,

angående appeller i henhold til artikel 56 i statuttet for Den Europæiske Unions Domstol, iværksat den 24. maj 2013,

Fresh Del Monte Produce Inc., George Town, Cayman Islands (Det Forenede Kongerige), ved Rechtsanwalt B. Meyring og advocate L. Suhr, og med valgt adresse i Luxembourg,

sagsøger,

de øvrige parter i appelsagen:

Europa-Kommissionen ved A. Biolan, M. Kellerbauer og P. Van Nuffel, som befuldmægtigede, og med valgt adresse i Luxembourg,

sagsøgt i første instans,

Internationale Fruchtimport Gesellschaft Weichert GmbH & Co. KG, Hamburg (Tyskland), ved K. Smith, QC, samt ved solicitors C. Humpe og S. Kon,

intervenient i første instans (C-293/13 P),

og

Europa-Kommissionen ved A. Biolan, M. Kellerbauer og P. Van Nuffel, som befuldmægtigede, og med valgt adresse i Luxembourg,

sagsøger,

de øvrige parter i appelsagen:

Fresh Del Monte Produce Inc., George Town, Cayman Islands (Det Forenede Kongerige), ved Rechtsanwalt B. Meyring og advocate L. Suhr, og med valgt adresse i Luxembourg,

sagsøger i første instans,

Internationale Fruchtimport Gesellschaft Weichert GmbH & Co. KG, Hamburg (Tyskland), ved K. Smith, QC, samt ved solicitors C. Humpe og S. Kon,

intervenient i første instans (C-294/13 P),

har

DOMSTOLEN (Anden Afdeling)

sammensat af afdelingsformanden, R. Silva de Lapuerta, Domstolens vicepræsident, K. Lenaerts, som fungerende dommer i Anden Afdeling, og dommerne J.-C. Bonichot, A. Arabadjiev (refererende dommer) og J.L. da Cruz Vilaça,

generaladvokat: J. Kokott

justitssekretær: fuldmægtig V. Tourrès,

på grundlag af den skriftlige forhandling og efter retsmødet den 9. oktober 2014,

og efter at generaladvokaten har fremsat forslag til afgørelse i retsmødet den 11. december 2014, afsagt følgende

Dom

- 1 Fresh Del Monte Produce Inc. (herefter »Del Monte«) har ved sin appel i sag C-293/13 P nedlagt påstand om ophævelse af Den Europæiske Unions Rets dom Fresh Del Monte Produce mod Kommissionen (T-587/08, EU:T:2013:129, herefter »den appellerede dom«), hvorved Retten dels frifandt Kommissionen for en påstand om annullation af Kommissionens beslutning K(2008) 5955 endelig af 15. oktober 2008 om en procedure efter [...] artikel 81 [EF] (Sag COMP/39 188 – Bananer) (herefter »den omtvistede beslutning«), dels gav Del Monte medhold i selskabets påstand om nedsættelse af den bøde, selskabet var blevet pålagt ved denne beslutning.
- 2 Internationale Fruchtimport Gesellschaft Weichert GmbH & Co. KG (herefter »Weichert«) har ved selskabets kontraappel i sag C-293/13 P nedlagt påstand om ophævelse af den appellerede dom.
- 3 Europa-Kommissionen har ved sin appel i sag C-294/13 P nedlagt påstand om ophævelse af punkt 1 i den appellerede doms konklusion, hvorved Retten fastsatte nedsættelsen af den bøde, Del Monte var blevet pålagt ved den omtvistede beslutning.
- 4 I tilfælde af, at Domstolen giver Kommissionen medhold i Kommissionens appel i sag C-294/13 P, har Del Monte og Weichert med deres respektive kontraappeller i den sag dels nedlagt påstand om ophævelse af den appellerede dom, for så vidt som Retten fastslog, at de ikke kunne gøre retten til at afstå fra selvinkriminerede handlinger gældende, dels nedsættelse af den bøde, de er blevet pålagt in solidum.

Retsforskrifter

- 5 Artikel 18 i Rådets forordning (EF) nr. 1/2003 af 16. december 2002 om gennemførelse af konkurrencereglerne i [...] artikel [101 TEUF] og [102 TEUF] (EFT 2003 L 1, s. 1) med overskriften »Begæringer om oplysninger« bestemmer i stk. 1-4:
 - »1. Med henblik på at udføre de opgaver, som den er betroet i henhold til denne forordning, kan Kommissionen i form af en anmodning eller ved beslutning pålægge virksomheder og virksomhedssammenslutninger at stille alle nødvendige oplysninger til rådighed.
 2. Når Kommissionen fremsender en anmodning om oplysninger til en virksomhed eller en virksomhedssammenslutning, angiver den retsgrundlaget og formålet med anmodningen, præciserer, hvilke oplysninger der ønskes, og fastsætter fristen for udlevering af oplysningerne og de i artikel 23 omhandlede sanktioner for udlevering af urigtige eller forvanskede oplysninger.
 3. Når Kommissionen ved beslutning pålægger virksomheder eller virksomhedssammenslutninger at udlevere oplysninger, angiver den retsgrundlaget og formålet med begæringen, præciserer, hvilke oplysninger der kræves, og fastsætter fristen for udlevering af oplysningerne. Den henviser desuden til de sanktioner, der er omhandlet i artikel 23, og henviser til eller pålægger de sanktioner, der er omhandlet i artikel 24. Beslutningen indeholder endvidere oplysning om, at den kan indbringes for Domstolen.
 4. Virksomhedernes indehavere eller disses repræsentanter og, hvad angår juridiske personer, selskaber eller foreninger uden status som juridisk person, de personer, som ifølge lov eller vedtægter har beføjelse til at repræsentere dem, skal give de ønskede oplysninger på vegne af den pågældende

virksomhed eller virksomhedssammenslutning. Behørigt befuldmægtigede advokater kan give de ønskede oplysninger på klienternes vegne. Klienterne bærer det fulde ansvar for, at oplysningerne er fuldstændige, rigtige og uforvanskede.«

- 6 Forordningens artikel 23 med overskriften »Bøder« præciserer i stk. 1, litra a) og b), som følger:

»Kommissionen kan ved beslutning pålægge virksomheder og virksomhedssammenslutninger bøder på op til 1% af den samlede omsætning i det foregående regnskabsår, hvis de forsætligt eller uagtsomt:

- a) giver urigtige eller forvanskede oplysninger som svar på en anmodning i henhold til artikel 17 eller artikel 18, stk. 2
- b) som svar på et pålæg fremsat i form af en beslutning vedtaget i henhold til artikel 17 eller artikel 18, stk. 3, giver urigtige, ufuldstændige eller forvanskede oplysninger eller undlader at give oplysninger inden for den fastsatte tidsfrist.«

- 7 Forordningens artikel 24, der har overskriften »Tvangsbøder«, foreskriver i stk. 1, litra d):

»Kommissionen kan ved beslutning pålægge virksomheder og virksomhedssammenslutninger daglige tvangsbøder på op til 5% af den gennemsnitlige daglige omsætning i det foregående regnskabsår fra det i beslutningen fastsatte tidspunkt for at tvinge dem til:

[...]

- d) at give fuldstændige og rigtige oplysninger, som Kommissionen har krævet ved beslutning i henhold til artikel 17 eller artikel 18, stk. 3.«

- 8 Punkt 20-23 i Kommissionens meddelelse om bødefritagelse eller bødenedsættelse i kartelsager (EFT 2002 C 45, s. 3, herefter »samarbejdsmeddelelsen af 2002«) har følgende ordlyd:

»B. BØDENEDSÆTTELSE

20. Virksomheder, der ikke opfylder betingelserne i afsnit A ovenfor, kan være berettiget til en nedsættelse af bøder, de ellers ville være blevet pålagt.
21. For at være berettiget hertil skal en virksomhed forsyne Kommissionen med bevismateriale vedrørende den formodede overtrædelse, som repræsenterer en betydelig merværdi i forhold til det bevismateriale, Kommissionen allerede er i besiddelse af, og bringe sin deltagelse i den formodede ulovlige aktivitet til ophør senest på det tidspunkt, hvor den fremlægger bevismaterialet.
22. Begrebet »merværdi« betegner, i hvor høj grad det fremlagte bevismateriale i sig selv og/eller på grund af sin detailrigdom styrker Kommissionens muligheder for at bevise de pågældende forhold. I sin vurdering vil Kommissionen normalt anse skriftligt bevismateriale, der stammer fra det tidsrum, som forholdene vedrører, for at have større værdi end bevismateriale, der fremkommer senere. Bevismateriale, der er direkte relevant for de pågældende forhold, vil ligeledes normalt blive anset for at have større værdi end bevismateriale, som kun har indirekte relevans.

23. Kommissionen afgør i de endelige beslutninger, der vedtages ved afslutningen af den administrative procedure:

- a) om det bevismateriale, som en virksomhed fremlagde på et bestemt tidspunkt, repræsenterede en betydelig merværdi i forhold til det bevismateriale, som Kommissionen var i besiddelse af på samme tidspunkt
- b) hvor stor en nedsættelse en virksomhed vil få fordel af vil blive fastsat som følger på grundlag af den bøde, der ellers ville være blevet pålagt:
 - første virksomhed, der opfylder punkt 21: en nedsættelse på 30-50%
 - anden virksomhed, der opfylder punkt 21: en nedsættelse på 20-30%
 - efterfølgende virksomheder, der opfylder punkt 21: en nedsættelse på indtil 20%.

For at kunne fastsætte nedsættelsens størrelse inden for hver af disse grupper vil Kommissionen tage tidspunktet for fremlæggelsen af det fremlagte bevismateriale, som falder ind under betingelserne fastlagt under artikel 21, i betragtning, foruden hvorvidt det repræsenterer betydelig merværdi. Kommissionen kan også tage omfanget og varigheden af samarbejde tilvejebragt af virksomheden efter datoen for fremlæggelsen i betragtning.

Det gælder endvidere, at såfremt en virksomhed indsender bevismateriale vedrørende forhold, som Kommissionen ikke tidligere har haft kendskab til, og som er af direkte betydning for alvoren eller varigheden af det formodede kartel, tager Kommissionen ikke disse elementer i betragtning, når den fastsætter en eventuel bøde, som skal pålægges den virksomhed, der har indsendt dette bevismateriale.«

Tvistens baggrund

- 9 For så vidt angår den foreliggende appelsag kan sagens baggrund, således som den fremgår af den appellerede doms præmis 1-35, sammenfattes som følger.
- 10 Fresh Del Monte Produce-koncernen er en af verdens største vertikalt integrerede producenter, handelsvirksomheder og grossister inden for frisk og frisksnittet frugt og grønt og en af de største producenter og distributører af tilberedte grøntsager, saft, drikke, snacks og desserter i Europa, USA, Mellemøsten og Afrika. Koncernen markedsfører sine produkter – bl.a. bananer – i hele verden under varemærket Del Monte.
- 11 Del Monte er moderselskab i Fresh Del Monte Produce-koncernen. Koncernen udøver virksomhed inden for markedsføring af bananer i Europa gennem adskillige datterselskaber, som den ejer fuldt ud, bl.a. Del Monte Fresh Produce International Inc., Del Monte (Germany) GmbH og Del Monte (Holland) BV.
- 12 Weichert var på tidspunktet for sagens faktiske omstændigheder et tysk kommanditselskab, som hovedsageligt beskæftigede sig med markedsføring af bananer, ananas og andre eksotiske frugter i Nordeuropa. Fra den 24. juni 1994 til den 31. december 2002 ejede Del Monte indirekte en andel på 80% i Weichert gennem sit helejede datterselskab Westeuropa-Amerika-Linie GmbH (herefter »WAL«). Weichert var indtil den 31. december 2002 enedistributør for Nordeuropa af Del Monte-bananer.

- 13 Kommissionen fandt i den henseende i 382. og 383. betragtning til den omtvistede beslutning, at Weichert var et partnerskab mellem Del Monte som kommanditist og med først D.W. og siden, fra og med marts 1999, familien Weichert som komplementarer. Kommissionen anførte nærmere, at det forretningsmæssige forhold mellem selskabsdeltagerne i denne fælles virksomhed var fastlagt ved en selskabsaftale, som havde til formål at fastsætte kommanditselskabets vedtægter, navnlig kontrol- og ledelsesmekanismerne (herefter »selskabsaftalen«), og en eksklusiv distributionsaftale vedrørende de bananer, Del Monte leverede med henblik på deres indførelse i Fællesskabet (herefter »distributionsaftalen«).
- 14 Den 8. april 2005 anmodede Chiquita Brands International Inc. (herefter »Chiquita«) Kommissionen om bødefritagelse i henhold til samarbejdsmeddelelsen af 2002.
- 15 Den 3. maj 2005 meddelte Kommissionen Chiquita betinget bødefritagelse i henhold til samarbejdsmeddelelsens punkt 8, litra a).
- 16 Den 20. juli 2007 tilstillede Kommissionen Chiquita, Dole Food Company, Inc. (herefter »Dole«), Del Monte, og Weichert en klagepunktsmeddelelse.
- 17 Den 15. oktober 2008 vedtog Kommissionen den omtvistede beslutning, hvorved den i første til tredje betragtning fastslog, at beslutningens adressater havde deltaget i en samordnet praksis, som bestod i, at de fra den 1. januar 2000 til den 31. december 2002 samordnede deres referencepriser for bananer, der blev markedsført i Nordeuropa, nærmere bestemt i Belgien, Danmark, Tyskland, Luxembourg, Nederlandene, Østrig, Finland og Sverige.
- 18 Det fremgår af 104. og 107. betragtning til den omtvistede beslutning, at Chiquita, Dole og Weichert fastsatte referenceprisen for deres mærke hver uge, i praksis hver torsdag morgen, og meddelte deres kunder den. Udtrykket »referencepriser« henviste normalt til referencepriserne for grønne bananer, idet referencepriserne for gule bananer normalt bestod af udbudspriserne for grønne bananer plus en modningsafgift.
- 19 Kommissionen fastslog i 34. og 104. betragtning til den omtvistede beslutning, at de »faktiske priser«, som detailhandlerne og distributørerne betalte, kunne være resultatet af enten forhandlinger, som fandt sted ugentligt, i praksis torsdag eftermiddag eller senere, eller af leveringskontrakter med på forhånd fastsatte prisformler, hvori der indgik en fast pris, eller som knyttede prisen til sælgers eller en konkurrents referencepris eller til en anden referencepris såsom »Aldi-prisen«. Detailhandelskæden Aldi modtog hver torsdag mellem kl. 11 og 11.30 tilbud fra sine leverandører og fremsatte derpå et modforslag; »Aldi-prisen« – den pris, leverandørerne blev betalt – blev normalt fastsat omkring kl. 14. Fra og med andet halvår 2002 begyndte »Aldi-prisen« i stigende grad at blive anvendt som beregningsindikator for bananprisen for en række andre transaktioner, navnlig transaktioner vedrørende bananer med varemærke.
- 20 Kommissionen har i 51.-210. betragtning til den omtvistede beslutning forklaret, at den omtvistede beslutnings adressater forud for prisfastsættelsen kommunikerede bilateralt, og at de i den forbindelse drøftede faktorer i prisfastsættelsen for bananer, dvs. faktorer, som vedrørte referencepriserne for den kommende uge, eller diskuterede eller afslørede pristendenser eller gav indikationer om referencepriserne for den kommende uge. Kommunikationen fandt sted, før de berørte virksomheder fastsatte deres referencepris, sædvanligvis om onsdagen, og vedrørte i alle tilfælde de kommende referencepriser.
- 21 Kommissionen fastslog i 56. og 57. betragtning til den omtvistede beslutning, at Dole således kommunikerede bilateralt med såvel Chiquita som Weichert. Chiquita vidste, eller forventede i det mindste, at en sådan kommunikation havde fundet sted forud for prisfastsættelsen mellem Dole og Weichert.

- 22 Det fremgår af 54. betragtning til den omtvistede beslutning, at formålet med den bilaterale kommunikation forud for prisfastsættelsen var at mindske usikkerheden om, hvilken adfærd virksomhederne ville udvise med hensyn til de referencepriser, de skulle fastsætte torsdag formiddag.
- 23 Kommissionen anførte i 198.-208., 227., 247. og 273.-277. betragtning til den omtvistede beslutning, at de berørte virksomheder efter at have fastsat referencepriserne torsdag formiddag udvekslede disse priser bilateralt blandt hinanden. Denne efterfølgende udveksling gjorde det muligt for virksomhederne at kontrollere de individuelle prisfastsættelsesbeslutninger på baggrund af den kommunikation om prisfastsættelsen, som havde fundet sted forinden, og styrkede deres samarbejdsforbindelser.
- 24 Kommissionen fandt i 115. betragtning til den omtvistede beslutning, at referencepriserne for markedet i det mindste fungerede som signaler, tendenser og/eller indikationer vedrørende den forventede udvikling i bananprisen og var af betydning for bananhandelen og de opnåede priser. Desuden var prisen i visse transaktioner som følge af, at der blev anvendt formler baseret på referenceprisen, direkte knyttet til denne.
- 25 Det fremgår af 228. og 229. betragtning til den omtvistede beslutning, at de berørte virksomheder ifølge Kommissionen nødvendigvis må have taget hensyn til de oplysninger, de havde modtaget fra konkurrenterne, når de fastlagde deres adfærd på markedet, hvilket Chiquita og Dole endog udtrykkeligt medgav.
- 26 Kommissionen drog i 54. og 271. betragtning til den omtvistede beslutning den konklusion, at den kommunikation forud for prisfastsættelsen, der fandt sted dels mellem Dole og Chiquita, dels mellem Dole og Weichert, var egnet til at påvirke de priser, virksomhederne forlangte, og vedrørte prisfastsættelse, og at den udgjorde en samordnet praksis, der havde til formål at begrænse konkurrencen som omhandlet i artikel 81 EF.
- 27 Kommissionen fandt i 258. betragtning til den omtvistede beslutning, at de hemmelige aftaler, der beskrives i beslutningen, som helhed udgjorde en samlet og kontinuerlig overtrædelse, der havde til formål at begrænse konkurrencen inden for fællesmarkedet som omhandlet i artikel 81 EF. Chiquita og Dole blev holdt ansvarlige for hele den samlede og kontinuerlige overtrædelse, mens Weichert kun blev holdt ansvarlig for den del af overtrædelsen, som omfattede de hemmelige aftaler med Dole.
- 28 Henset til, at bananmarkedet i Nordeuropa er kendetegnet ved et meget betydeligt handelsvolumen mellem medlemsstaterne, og at den hemmelige praksis dækkede en væsentlig del af Unionen, konkluderede Kommissionen i 333.-338. betragtning til den omtvistede beslutning, at de nævnte aftaler havde en mærkbar indvirkning på samhandelen mellem medlemsstaterne.
- 29 Efter at have fastslået, at Del Monte sammen med komplementarerne i Weichert kunne udøve bestemmende indflydelse over den måde, hvorpå Weichert drev sin erhvervs-mæssige virksomhed, og faktisk udøvede en sådan indflydelse i den af overtrædelsen omfattede periode, fandt Kommissionen i 384. og 432.-434. betragtning til den omtvistede beslutning, at Del Monte og Weichert udgjorde en økonomisk enhed, idet Weichert ikke fastlagde sin egen adfærd på markedet uafhængigt. Del Monte og Weichert blev følgelig fundet ansvarlige »i fællesskab og solidarisk« for den overtrædelse af artikel 81 EF, der blev fastslået i den omtvistede beslutning.
- 30 Ved udmålingen af bøderne anvendte Kommissionen bestemmelserne i retningslinjerne for beregning af bøder efter artikel 23, stk. 2, litra a), i forordning nr. 1/2003 (EUT 2006 C 210, s. 2, herefter »retningslinjerne«) og samarbejdsmeddelelsen af 2002.

- 31 Den fastsatte under hensyn til grovheden af overtrædelsen et grundbeløb for den bøde, der skulle pålægges, som svarede til mellem 0% og 30% af den relevante omsætning i virksomheden multipliceret med det antal år, virksomheden havde deltaget i den, og et ekstrabeløb på mellem 15% og 25% af afsætningens værdi med henblik på at afskrække virksomhederne fra at indlade sig på ulovlig adfærd.
- 32 Grundbeløbet for den bøde, der skulle pålægges, blev for samtlige adressater for den omtvistede beslutning nedsat med 60%, bl.a. under hensyn til, at samordningen vedrørte referencepriserne. Der blev indrømmet Weichert, som ikke havde haft kendskab til kommunikationen forud for prisfastsættelsen mellem Dole og Chiquita, en yderligere nedsættelse på 10%.
- 33 Chiquita blev indrømmet bødefritagelse i henhold til samarbejdsmeddelelsen af 2002. Der blev ikke foretaget yderligere reguleringer for hverken Dole eller Del Monte og Weichert.
- 34 Den omtvistede beslutning indeholder navnlig følgende bestemmelser:

»*Artikel 1*

Følgende virksomheder har overtrådt bestemmelserne i artikel 81 [EF] ved at deltage i en samordnet praksis, der bestod i at samordne referencepriserne for bananer:

- [Chiquita] fra den 1. januar 2000 til den 1. december 2002
- [...]
- [Dole] fra den 1. januar 2000 til den 31. december 2002
- Dole Fresh Fruit Europe OHG fra den 1. januar 2000 til den 31. december 2002
- [Weichert] fra den 1. januar 2000 til den 31. december 2002
- [Del Monte] fra den 1. januar 2000 til den 31. december 2002.

Overtrædelsen omfattede følgende medlemsstater: Østrig, Belgien, Danmark, Finland, Tyskland, Luxembourg, Nederlandene og Sverige.

Artikel 2

For den overtrædelse, hvortil der henvises i artikel 1, pålægges følgende bøder:

- [Chiquita], Chiquita International Ltd, Chiquita International Services Group N.V. og Chiquita Banana Company B.V. i fællesskab og solidarisk: 0 EUR
- [Dole] og Dole Fresh Fruit Europe OHG i fællesskab og solidarisk: 45 600 000 EUR
- [Weichert] og [Del Monte] i fællesskab og solidarisk: 14 700 000 EUR

[...]«

- 35 Ved stævning indleveret til Rettens Justitskontor den 31. december 2008 anlagde Del Monte sag med henblik på principalt at opnå annullation af den omtvistede beslutning og subsidiært at få nedsat den bøde, som Del Monte var blevet pålagt ved denne beslutning.
- 36 Den 9. april 2009 fremsatte Weichert begæring om tilladelse til at intervenere til støtte for Del Montes påstande. Den 17. februar 2010 imødekom Retten denne begæring.

37 Ved den appellerede dom forkastede Retten Del Montes påstand om annullation af den omtvistede beslutning og gav medhold i påstanden om nedsættelse af den bøde, Del Monte var blevet pålagt ved beslutningen, og fastsatte bøden til 8,82 mio. EUR.

Parternes påstande

38 Del Monte har nedlagt følgende påstande:

- Den appellerede dom ophæves, og den omtvistede beslutning annulleres, for så vidt som den vedrører Del Monte.
- Kommissionens appel i sag C-294/13 P forkastes, eller, subsidiært, ophæves den appellerede dom, for så vidt som Retten i den doms præmis 839 fastslog, at retten til at nægte at udtale sig ikke gælder for situationer, hvor Kommissionen har fremsendt en anmodning om oplysninger, og sagen hjemvises til Retten med henblik på prøvelse af, om de erklæringer, som Kommissionen anmodede om, var selvinkriminerende, og om bøden til Weichert og Del Monte derfor bør nedsættes.
- Kommissionen tilpligtes at betale sagsomkostningerne for alle instanser.

39 Weichert har nedlagt følgende påstande:

- Principalt forkastes Del Montes appel i sag C-293/13 P, for så vidt som den vedrører Del Montes ansvar som moderselskab, der gives medhold i Del Montes appel for så vidt angår spørgsmålet om den samlede og vedvarende overtrædelse, den appellerede dom ophæves, og den omtvistede beslutning annulleres i sin helhed.
- Subsidiært ophæves den appellerede dom, for så vidt som den stadfæster den omtvistede beslutning med hensyn til spørgsmålet om den samlede og vedvarende overtrædelse, og den bøde, der blev pålagt Del Monte og Weichert, nedsættes, således at den afspejler annullationen af den omtvistede beslutning for så vidt angår den samlede og vedvarende overtrædelse.
- I tilfælde af, at Domstolen giver medhold i Kommissionens appel i sag C-294/13 P, ophæves den appellerede dom, for så vidt som det heri fastslås, at Weichert ikke kan påberåbe sig retten til ikke at inkriminere sig selv, og den bøde, som Del Monte og Weichert blev pålagt in solidum, nedsættes, således at det tages i betragtning, at Weichert samarbejdede mere med Kommissionen, end selskabet var retligt forpligtet til, ved at efterkomme dens anmodninger om oplysninger.
- Kommissionen tilpligtes at betale sagsomkostningerne for alle instanser.

40 Kommissionen har nedlagt følgende påstande:

- Appellen i sag C-293/13 P og Del Montes kontraappel i sag C-294/13 P forkastes.
- Weicherts kontraappeller i sagerne C-293/13 P og C-294/13 P forkastes.
- Punkt 1 i den appellerede doms konklusion ophæves, og der træffes endelig afgørelse i tvisten.
- Del Monte og Weichert pålægges at betale sagsomkostningerne i de forskellige sager.

41 Ved Domstolens præsidents kendelse af 22. juli 2014 blev sagerne C-293/13 og C-294/13 forenet med henblik på såvel den mundtlige forhandling som dommen.

Formaliteten vedrørende Weicherts kontraappel i sag C-293/13 P

Parternes argumenter

- 42 Kommissionen har gjort gældende, at da Weicherts appel af den omtvistede beslutning er blevet indgivet efter fristens udløb, er beslutningen blevet endelig i forhold til Weichert, således at den foreliggende kontraappel ikke kan fjerne beslutningens bindende virkning for Weichert. En ophævelse af den appellerede dom og en annullation af den omtvistede beslutning, for så vidt som de vedrører Del Monte, ville endda være imod Weicherts interesser, idet sidstnævnte i så tilfælde ville være eneansvarlig for den pålagte bøde.
- 43 Del Monte har i lighed med Kommissionen anført, at det påhviler Domstolen at undersøge, om Weicherts kontraappel kan antages til realitetsbehandling.
- 44 Weichert har anført, at Retten gav selskabet tilladelse til at intervenere i tvisten, idet den fastslog, at Weichert havde en direkte og aktuel interesse i tvistens afgørelse og således var direkte berørt af sagens udfald. Retten anførte i den henseende, at Del Monte og Weichert blev anset for en økonomisk enhed i den omtvistede beslutning, og at selskaberne blev pålagt in solidum at betale en bøde for en overtrædelse, der var knyttet til Weicherts adfærd. Disse betragtninger er også relevante i forbindelse med kontraappellen.

Domstolens bemærkninger

- 45 Som Kommissionen har anført, ville en ophævelse af den appellerede dom og en annullation af den omtvistede beslutning, for så vidt som de vedrører Del Monte, stride mod Weicherts interesser, idet Weichert så ville være den eneste betalingspligtige person for den bøde, der blev pålagt ved den omtvistede beslutning, som er blevet endelig i forhold til Weichert.
- 46 Ifølge fast retspraksis forudsætter en retlig interesse hos appellanten, at appellen gennem sit resultat kan tilføre den part, der har iværksat den, en fordel (dom Frankrig mod People's Mojahedin Organization of Iran, C-27/09 P, EU:C:2011:853, præmis 43 og den deri nævnte retspraksis).
- 47 Derfor må Weicherts kontraappel i sag C-293/13 P med påstand om ophævelse af den appellerede dom og annullation af den omtvistede beslutning, for så vidt som den vedrører Del Monte, uden at dette kan tilføre Weichert en fordel, afvises fra realitetsbehandling.

Del Montes appel i sag C-293/13 P

Om Weicherts interesse i at indgive et svarskrift

Parternes argumenter

- 48 Kommissionen har anført, at den har anfægtet Weicherts interesse i at intervenere i den procedure, der gav anledning til den appellerede dom, fordi Weicherts søgsmål til prøvelse af den omtvistede beslutning blev indgivet efter udløbet af fristen, og fordi beslutningen er blevet endelig i forhold til Weichert, således at Del Montes appel ikke kan fjerne den bindende virkning af denne beslutning i forhold til Weichert. Ud fra disse samme overvejelser har Kommissionen anfægtet Weicherts interesse i at indgive et svarskrift.

- 49 Del Monte har i lighed med Kommissionen gjort gældende, at det påhviler Domstolen at undersøge Weicherts retlige interesse i at indgive et svarskrift. Del Monte har derudover kritiseret den omstændighed, at Weichert som intervenient benytter sig af Del Montes appel til at forsvare sit eget synspunkt, og har opfordret Domstolen til at rette sin undersøgelse mod de spørgsmål, som Del Monte har rejst.
- 50 Weichert har anfægtet Kommissionens og Del Montes argumenter.

Domstolens bemærkninger

- 51 I henhold til procesreglementets artikel 172 kan enhver part i den pågældende sag for Retten, som har en interesse i, at appellen tages til følge, eller at den afvises eller forkastes, indgive svarskrift inden for en frist på to måneder fra appelskriftets forkyndelse.
- 52 I den foreliggende sag er det i modsætning til, hvad Kommissionen og Del Monte synes at mene, åbenbart, at Weichert har en retlig interesse i, at Del Montes appel i sag C-293/13 P forkastes. Da Weichert således ikke i tide har anfægtet den omtvistede beslutning, og den således er blevet endelig i forhold til Weichert, vil selskabet i tilfælde af, at Domstolen giver medhold i Del Montes appel i sag C-293/13 P, skulle betale den fastsatte bøde alene og ikke solidarisk sammen med Del Monte.
- 53 Det må derfor konkluderes, at Weichert har en retlig interesse i at indgive et svarskrift.

Det første appelanbringende i sag C-293/13 P om den manglende eksistens af en økonomisk enhed mellem Del Monte og Weichert i løbet af overtrædelsesperioden

Parternes argumenter

- 54 Del Monte har foreholdt Retten, at den fandt, at Del Monte som moderselskab for Weichert var ansvarlig for Weicherts adfærd.
- 55 Del Monte har for det første anført, at Kommissionen og Retten har anerkendt, at Weichert ikke altid fulgte Del Montes instrukser, og at Weicherts prisfastsættelsesbeslutninger ikke opfyldte Del Montes forventninger. Weichert havde således i det væsentlige ikke udført de instrukser, som Del Monte gav Weichert, hvorfor der ikke kunne drages den konklusion deraf, at der forelå en bestemmende indflydelse.
- 56 Særlig er den i den appellerede doms præmis 208 anførte konklusion om, at det ikke kan udledes af det bevismateriale, som er fremlagt i sagen, at Weichert ikke generelt fulgte Del Montes instrukser, ikke begrundet. Det relevante kriterie er, om Weichert i det væsentlige fulgte eller ikke fulgte disse instrukser, eller om selskabet traf sine prisfastsættelsesbeslutninger uafhængigt.
- 57 De omhandlede beviser vedrører imidlertid tilfælde, hvor Weichert uafhængigt og i strid med Del Montes forventninger bestemte sin adfærd. Selv hvis det antages, at andre af Weicherts beslutninger i almindelighed opfyldte Del Montes forventninger, hvilket ikke var tilfældet, ville dette ikke have påvirket Weicherts uafhængighed.
- 58 Del Monte har i øvrigt anført, at Retten i den appellerede doms præmis 233, 237 og 240 anerkendte, at Weichert ved tre lejligheder instruerede sine eksterne advokater om at forsvare dets interesser mod Del Monte. Retten fandt imidlertid i den appellerede doms præmis 236, at den omstændighed, at Del Monte ikke havde kunnet hindre Weichert i at forsvare sine interesser, ikke var et tegn på, at Del Monte ikke var i stand til at udøve en bestemmende indflydelse på Weichert. Denne konstatering var

således i strid med fast retspraksis vedrørende moderselskabers ansvar, idet en anerkendelse af, at Weichert havde handlet selvstændigt i sådanne væsentlige spørgsmål, er uforenelig med eksistensen af en fælles kontrol af Weichert udøvet af Del Monte og Weicherts komplementarer.

- 59 Del Monte har for det andet anført, at Retten begrænsede sig til at fastslå et vist antal faktorer, som ifølge Retten gav Del Monte en vis indflydelse på Weichert. Retten fastslog imidlertid aldrig, at denne indflydelse var bestemmende, og at Weichert i det væsentlige fulgte Del Montes instrukser.
- 60 Del Monte har i den henseende for det første gjort gældende, at selskabet som kommanditist i henhold til tysk lovgivning var udelukket fra ledelsesfunktioner og ikke havde noget middel til at bestemme Weicherts ledelse.
- 61 For det første kunne Del Monte i henhold til selskabsaftalens artikel 7, stk. 1, kun modsætte sig foranstaltninger, som ikke er omfattet af den normale drift. Endvidere var der ingen af de foranstaltninger, der omhandles i selskabsaftalens artikel 7, stk. 2 og 3, som vedrører Weicherts normale drift, eller som har forbindelse med Weicherts adfærd på markedet.
- 62 Hvad endelig angår Del Montes mulighed for til enhver tid at indkalde forsamlingen af selskabsdeltagere har selskabet anført, at komplementarerne kunne nedlægge deres veto mod enhver foranstaltning, der blev fremsat forslag om i en sådan forsamling. Endvidere kunne komplementarerne i tilfælde af blokering anmode om nedsættelse af et voldgiftsråd, hvori de var sikre på ikke at være i mindretal.
- 63 For det andet er der ifølge Del Monte ingen af de faktorer, der førte til, at Retten fastslog, at Del Monte havde en bestemmende indflydelse over Weichert, som isoleret set eller i forening kunne godtgøre, at der forelå en sådan indflydelse.
- 64 Med hensyn til selskabsaftalen har Del Monte gjort gældende, at den magtbalance, som Retten omtalte i den appellerede doms præmis 118, ikke udgør et indicium på en bestemmende indflydelse.
- 65 Da det kun var komplementarerne, som havde beføjelse til at handle og underskrive på Weicherts vegne, til at forpligte Weichert over for tredjemand og lade tredjemand forpligte sig over for Weichert, til at modtage og anvende midler på Weicherts vegne, til at varetage den daglige ledelse, og som hæftede ubegrænset og solidarisk for Weicherts forpligtelser, kunne denne magtbalance og denne vetoret ikke begrunde en konstatering af en bestemmende indflydelse.
- 66 I modsætning til, hvad Retten fandt, udgør den vetoret, som Del Monte besad, ikke et indicie for en bestemmende indflydelse, fordi Del Monte hverken var i stand til at pålægge et årligt budget, en investeringsplan eller en personaleplan, og fordi denne vetoret ikke havde indflydelse på kontinuiteten i den ledelse, som Weicherts komplementarer havde påtaget sig.
- 67 Hvad angår kapitalforbindelserne har Del Monte anført, at den i den appellerede doms præmis 125 anførte begrundelse, hvorefter størrelsen af selskabets andel i Weichert gav det en tilskyndelse til at udøve indflydelse på sidstnævnte og gav det en vis økonomisk magt og derfor evne til at udøve en sådan indflydelse, er fejlbehæftet, fordi en tilskyndelse alene er uden betydning for evnen til at udøve bestemmende indflydelse, og en vis økonomisk magt ikke er et tegn på en afgørende indflydelse. Retten anførte imidlertid intet andet forhold vedrørende størrelsen af WAL's andel, som kunne have indflydelse på Weicherts uafhængighed for så vidt angår ledelsesmæssige beslutninger og selskabets adfærd på markedet.
- 68 Med hensyn til distributionsaftalen godtgør ingen af de tre forhold, der nævnes i den appellerede doms præmis 135-149, ifølge Del Monte, at selskabet udøvede en bestemmende indflydelse over Weichert.

- 69 For det første er der intet i den appellerede dom, der godtgør, at distributionsaftalen i sig selv eller sammen med andre faktorer kunne hindre Weichert i frit at fastlægge sin egen handelspolitik. Der er tale om en almindelig aftale mellem uafhængige økonomiske aktører. Del Montes klare interesse i, at Weichert solgte sine bananer til højere priser, indebærer ikke nogen evne til at udøve en bestemmende indflydelse.
- 70 Hvad endelig angår de oplysninger, som Del Monte modtog, fremgår det af den appellerede doms præmis 157, at oplysningsforanstaltningerne sammen med de i partnerskabsaftalen indeholdte kontrolforanstaltninger kun gjorde det muligt for Del Monte at øve indflydelse på Weicherts forretningsmæssige adfærd, bl.a. på den daglige ledelse af virksomheden, men ikke at udøve en bestemmende indflydelse.
- 71 Endelig viser Del Montes fire direkte pålæg vedrørende Weicherts markedsføring og priser, som nævnes i den appellerede doms præmis 164, at Del Monte ønskede at positionere sit mærke til høje priser, og at Weichert solgte sine bananer til lavere priser. Disse pålæg afslører således ikke en bestemmende indflydelse. Det relevante spørgsmål er, om Weichert var tvunget til at efterkomme Del Montes ønsker. Retten fandt imidlertid i den appellerede doms præmis 208, at dette ikke var tilfældet.
- 72 Kommissionen og Weichert har anfægtet Del Montes argumentation med hensyn til formaliteten og som værende ugrundet.

Domstolens bemærkninger

- 73 For så vidt angår formaliteten vedrørende Del Montes første anbringende er det tilstrækkeligt at fastslå, at det, i modsætning til det af Kommissionen og Weichert anførte, utvetydigt fremgår af Del Montes argumentation, at selskabet ikke har anfægtet den fastlæggelse af de faktiske omstændigheder, som Retten har foretaget, eller bedømmelsen deraf, men udelukkende den retlige kvalificering af de faktiske omstændigheder.
- 74 Det følger heraf, at det første anbringende skal antages til realitetsbehandling.
- 75 Med hensyn til realiteten bemærkes det, at det fremgår af fast retspraksis, at et datterselskabs adfærd kan tilregnes moderselskabet, bl.a. når datterselskabet, selv om det er en selvstændig juridisk person, ikke frit bestemmer sin adfærd på markedet, men i det væsentlige følger instrukser fra moderselskabet, navnlig under hensyn til de økonomiske, organisatoriske og juridiske forbindelser mellem disse to juridiske enheder (domme Akzo Nobel m.fl. mod Kommissionen, C-97/08 P, EU:C:2009:536, præmis 58, og Alliance One International og Standard Commercial Tobacco mod Kommissionen og Kommissionen mod Alliance One International m.fl., C-628/10 P og C-14/11 P, EU:C:2012:479, præmis 43, samt Areva m.fl. mod Kommissionen, C-247/11 P og C-253/11 P, EU:C:2014:257, præmis 30).
- 76 Ved undersøgelsen af, om moderselskabet kan udøve en bestemmende indflydelse over dets datterselskabs adfærd på markedet, skal der således tages hensyn til alle de faktorer, der er relevante for de økonomiske, organisatoriske og juridiske forbindelser mellem datterselskabet og dets moderselskab, og således tages hensyn til den økonomiske virkelighed (dom Kommissionen mod Stichting Administratiekantoor Portielje, C-440/11 P, EU:C:2013:514, præmis 66).
- 77 I øvrigt kan den faktiske udøvelse af en bestemmende indflydelse udledes af en række sammenfaldende omstændigheder, selv om ingen af disse omstændigheder isoleret betragtet er tilstrækkeligt til at fastslå, at der er tale om en sådan indflydelse (jf. i denne retning dom Knauf Gips mod Kommissionen, C-407/08 P, EU:C:2010:389, præmis 65).

- 78 Endelig har Domstolen allerede fastslået, at to indbyrdes uafhængige moderselskabers fælles udøvelse af kontrol over deres datterselskab i princippet ikke er til hinder for Kommissionens konstatering af en økonomisk enhed mellem et af disse moderselskaber og det pågældende datterselskab (dom Alliance One International og Standard Commercial Tobacco mod Kommissionen og Kommissionen mod Alliance One International m.fl., C-628/10 P og C-14/11 P, EU:C:2012:479, præmis 101).
- 79 I den foreliggende sag kvalificerede Retten for det første for så vidt angår Del Montes evne til at udøve en bestemmende indflydelse over Weichert i den appellerede doms præmis 118 Del Montes rettigheder i henhold til selskabsaftalens artikel 7, stk. 2-4, artikel 8, stk. 2, og artikel 9, stk. 2-5, som udtryk for Del Monte og Weichert-familiens fælles kontrol med selskabet Weichert og som et indicium for, at Del Monte kunne udøve en bestemmende indflydelse over Weichert.
- 80 Endelig kvalificerede Retten i den appellerede doms præmis 125 kapitalforbindelserne mellem Del Monte og Weichert som et udtryk for førstnævntes evne til at udøve en bestemmende indflydelse over sidstnævnte.
- 81 Endelig kvalificerede Retten i den appellerede doms præmis 150 Del Montes rettigheder i henhold til distributionsaftalens artikel 2, litra a), artikel 3 og 4, artikel 9, stk. 3, og artikel 11 som styrkende Del Montes økonomiske og juridiske muligheder for at øve indflydelse på den daglige ledelse af Weicherts virksomhed.
- 82 Retten baserede bl.a. disse retlige kvalificeringer på de følgende bedømmelser af de fastslåede faktiske omstændigheder.
- 83 For det første fastslog Retten i den appellerede doms præmis 101 og 118, at det følger af selskabsaftalens artikel 7, stk. 2 og 3, at en række væsentlige beslutninger, som uundgåeligt ville have indvirkning på ledelsen af Weichert, om så kun indirekte, ikke kunne træffes uden kommanditistens samtykke, og at denne aftale var udtryk for en »magtbalance« mellem komplementarerne og kommanditisten.
- 84 For det andet fandt Retten i den appellerede doms præmis 125, at Del Montes finansielle interesse i Weicherts virksomhed udgjorde en oplagt tilskyndelse for Del Monte til at øve indflydelse på Weichert, og at størrelsen af sagsøgerens kapitalandel afspejlede en vis økonomisk styrke.
- 85 For det tredje bemærkede Retten i den appellerede doms præmis 139, at Del Monte havde en dobbelt interesse i at øve kontrol med de af Weichert fastsatte priser, eftersom de ikke kun påvirkede dette selskabs driftsresultat og dermed det aktionærs udbytte, men også direkte påvirkede de priser, Del Monte opnåede for de bananer, som blev leveret til Weichert i henhold til distributionsaftalen.
- 86 For det fjerde anførte Retten i den appellerede doms præmis 149, at for så vidt som Del Monte i henhold til kontrakten kunne påvirke mængderne af de bananer, Del Monte leverede til Weichert, væsentligt, og at sidstnævnte var forpligtet til at købe så godt som alle sine bananer af Del Monte, havde Del Monte et betydningsfuldt pressionsmiddel over for Weichert.
- 87 I den sammenhæng kan den argumentation, Del Monte har fremført i forbindelse med denne sag, ikke godtgøre, at Retten begik en retlig fejl, idet den kvalificerede de samlede omhandlede økonomiske, organisatoriske og juridiske forbindelser således, at de godtgjorde Del Montes evne til at udøve en bestemmende indflydelse over Weichert.
- 88 For det første er de omstændigheder, hvorunder Del Monte var retligt udelukket fra den daglige ledelse af Weicherts virksomhed, og det, at Del Montes vetoret ikke gav selskabet mulighed for bl.a. at pålægge et bestemt budget, ikke af en sådan karakter, at de udelukker enhver mulighed for Del Monte for at

udøve en bestemmende indflydelse over Weicherts adfærd på det omhandlede marked. Der er således andre omstændigheder, bl.a. de i denne doms præmis 79-86 gengivne, som giver Del Monte mulighed for at have en sådan evne.

- 89 Endvidere er den omstændighed, at Weichert tre gange instruerede sine eksterne advokater om at forsvare dets interesser mod Del Monte, af de samme grunde ikke af en sådan karakter, at det godt gør, at Del Monte ikke var i stand til at udøve en bestemmende indflydelse over Weicherts adfærd på det omhandlede marked.
- 90 Endelig gav den omstændighed, at Del Monte i henhold til kontrakten kunne påvirke mængderne af de bananer, Del Monte leverede til Weichert, væsentligt, og at sidstnævnte var forpligtet til at købe så godt som alle sine bananer af Del Monte, i sammenhæng med de samlede omhandlede økonomiske, organisatoriske og juridiske forbindelser, der i henhold til det af Retten fastslåede forenede Del Monte og Weichert, ikke blot Retten grundlag for i den appellerede doms præmis 149 at fastslå, at Del Monte rådede over et betydningsfuldt pressionsmiddel over for Weichert, men ligeledes at Del Monte besad evnen til at udøve en bestemmende indflydelse over Weichert.
- 91 Hvad for det andet angår Del Montes faktiske udøvelse af en bestemmende indflydelse over Weichert kvalificerede Retten for det første i den appellerede doms præmis 158 den omstændighed, at Del Monte modtog oplysninger ud over de i henhold til distributionsaftalens artikel 4 påkrævede, som et indicium, der godt gjorde en udøvelse af indflydelse.
- 92 For det andet kvalificerede Retten i den appellerede doms præmis 220 beviserne vedrørende udvekslingerne mellem Del Monte og Weichert som et indicium for Del Montes bestemmende indflydelse over Weichert under overtrædelsesperioden.
- 93 Retten baserede bl.a. disse retlige kvalificeringer på de følgende bedømmelser af de fastslåede faktiske omstændigheder:
- De rapporter, som Weichert fra maj 2000 og indtil den 1. januar 2003 hver uge tilsendte Del Monte, og som for Del Monte, Dole, Chiquita og de andre leverandører af bananer samt for hvert af de omhandlede geografiske markeder angav de omhandlede mængder, de officielle priser og de faktiske priser, henholdsvis den »tentative faktisk nettopris«, udgjorde en supplerende kilde til oplysninger med direkte forbindelse til markedsføringen af bananer og således med Weicherts daglige ledelse (den appellerede doms præmis 152-155).
 - Regelmæssigheden af den ugentlige fremsendelse af rapporterne indebar en kontinuerlig informationsstrøm til Del Monte, der gav selskabet en omfattende og præcis forståelse af markedet, herunder af Weicherts stilling (den appellerede doms præmis 156).
 - Disse rapporter udgjorde information, der var anmodet om, og som blev erhvervet uden for den kontraktlige ramme (den appellerede doms præmis 158).
 - Udvekslingerne mellem Del Monte og Weichert indeholder direkte pålæg fra Del Monte om Weicherts markedsføring og priser, meget præcise instrukser – da de er forsynet med tal – om, hvilken prispolitik der skal føres, henvisninger til møder og telefonsamtaler om dette emne, et udtrykkeligt påbud om at informere dagligt om handelsforhandlingerne, udtrykkelig pression med hensyn til forsyninger samt forklaringer og begrundelser fra Weichert vedrørende den daglige ledelse af selskabet (den appellerede doms præmis 175 og 203).
 - Del Monte havde en reel mulighed for at påvirke forsyningen af Weichert i væsentlig grad og udnyttede i praksis denne mulighed til at øve et stærkt pres på Weichert, idet Del Monte, uden at påberåbe sig force majeure, truede med at mindske omfanget af de ugentlige bananleverancer »til det niveau, der svarer til Interfruchts licenser, dvs. +/- 60 000 kasser ugentligt«, dvs. til en

mængde, som var mindre end det minimum, der var fastsat i distributionsaftalen, idet en sådan reduktion kunne give Weichert vanskeligheder i forholdet til selskabets kunder (den appellerede doms præmis 185-187).

- Del Monte overvågede nøje Weicherts handelsadfærd og greb endog direkte ind i fastlæggelsen af selskabets prispolitik (den appellerede doms præmis 204).
 - Weicherts svar afslører, at selskabet følte sig forpligtet til at redegøre for sine prisbeslutninger over for Del Monte og bestræbte sig på at opfylde dennes forventninger (den appellerede doms præmis 205).
 - I betragtning af de risici, der truede forsyningerne til Weichert, og den reduktion af disse, som fandt sted fra tid til anden, var selskabet nødt til at følge Del Montes instrukser for at undgå at gå konkurs, hvilket Weichert klart havde udtrykt over for sin leverandør, at selskabet frygtede (den appellerede doms præmis 207).
 - Selv om Weicherts prisbeslutninger eventuelt ikke opfyldte Del Montes forventninger, således som Kommissionen selv medgiver i 424. betragtning til den omtvistede beslutning, kan det ikke udledes af de af Kommissionen indsamlede dokumentbeviser, at Weichert ikke generelt – med det af sagsøgeren anvendte udtryk – fulgte »Del Montes instrukser« og handlede uafhængigt på markedet (den appellerede doms præmis 208).
- 94 Henset til disse konstateringer og disse faktuelle bedømmelser, som Domstolen ikke kan erstatte med sine egne, kan det ikke foreholdes Retten, at den har begået en retlig fejl, da den kvalificerede den samlede mængde af oplysninger, som Del Monte havde anmodet om og modtaget i forbindelse med trusler og pression fra Del Monte mod Weichert, som bevis for, at Del Monte faktisk havde udøvet en bestemmende indflydelse over Weichert.
- 95 Den argumentation, som Del Monte har fremlagt i forbindelse med den foreliggende procedure, kan således ikke rejse tvivl om denne konstatering.
- 96 I det omfang Del Monte har fremhævet, at Weicherts adfærd ifølge de samlede beviser vedrørende Del Montes udvekslinger med Weichert var i strid med Del Montes forventninger, bemærkes det, som generaladvokaten har anført i punkt 101, 103 og 104 i forslaget til afgørelse, at det ikke er påkrævet for at godtgøre eksistensen af en bestemmende indflydelse, at datterselskabet følger alle moderselskabets instrukser, under forudsætning af, at den manglende efterkommelse af de tilstillede instrukser ikke er hovedreglen.
- 97 Som generaladvokaten har anført i punkt 108 og 109 i forslaget til afgørelse, fandt Retten, at den samlede mængde af beviser, som var blevet fremlagt for den, ikke kunne godtgøre, at Weicherts manglende efterkommelse af de instrukser Del Monte gav selskabet, var hovedreglen.
- 98 For det andet rådede Retten – da den havde fastslået, at Del Monte efter anmodning og ud over hvad selskabet var berettiget til, havde modtaget løbende oplysninger om tilstanden på det omhandlede marked for bananer, at Del Monte havde givet Weichert nøjagtige instrukser om, hvilken adfærd Weichert skulle udvise på dette marked, at disse instrukser blev fulgt af trusler baseret på et betydningsfuldt pressionsmiddel, som Del Monte rådede over i forhold til Weichert, og at sidstnævnte, som frygtede at gå konkurs, anstrengte sig for at opfylde Del Montes forventninger – over en række indicier, som gav Retten mulighed for at fastslå, at Del Monte faktisk sammen med Weicherts komplementarer udøvede en bestemmende indflydelse over Weichert.

- 99 Det følger heraf, at Retten ikke begik en retlig fejl, da den kvalificerede den samlede mængde af oplysninger, som Del Monte havde anmodet om og modtaget i forbindelse med trusler og pression fra Del Monte mod Weichert, som bevis for, at Del Monte faktisk havde udøvet en bestemmende indflydelse over Weichert.
- 100 Henset til de ovenstående betragtninger må det første appelanbringende i sag C-293/13 P forkastes.

Det andet appelanbringende i sag C-293/13 P om urigtig gengivelse af beviserne

Parternes argumenter

- 101 Del Monte har gjort gældende, at Retten baserede sin konstatering af Del Montes faktiske udøvelse af bestemmende indflydelse over Weichert på en urigtig gengivelse af beviserne.
- 102 For det første kan det ikke – i modsætning til det i den appellerede doms præmis 100 og 101 anførte – på grundlag af den vetoret, Del Monte har, og som er foreskrevet i selskabsaftalens artikel 7, stk. 3, fastslås, at denne vetoret havde en indvirkning, selv indirekte, på Weicherts ledelse. Der er således intet ved denne vetoret, der er knyttet til Weicherts adfærd på markedet, idet dennes adfærd udelukkende afgøres af komplementarerne.
- 103 For det andet gengav Retten ifølge Del Monte selskabsaftalen urigtigt, idet Retten i den appellerede doms præmis 114 fandt, at den omstændighed, at komplementarerne havde vetoret over alle Weicherts beslutninger, ikke fremgår af denne aftales bestemmelser. Denne konstatering er imidlertid i modstrid med Rettens konstateringer om, at:
- Weichert udelukkede blev ledet og repræsenteret af komplementarerne, og at ingen foranstaltninger vedrørende ledelse, udnævnelse eller afskedigelse således kunne gennemføres mod komplementarernes vilje
 - komplementarerne havde kun behov for Del Montes forudgående tilladelse med hensyn til et begrænset antal af foranstaltninger, hvoraf ingen, med undtagelse af budgettet og planer for investeringer og ansættelse af personale vedrørte den almindelige drift
 - komplementarerne kunne nedlægge veto mod ændringer af partnerskabsaftalen, mod [godkendelse af] regnskaberne, decharge til komplementarerne for ledelsen og udnævnelse af en revisor samt mod enhver beslutning, som kunne vedtages af en forsamling af selskabsdeltagere, og at kun komplementarerne kunne træffe afgørelser vedrørende ledelse eller repræsentation af selskabsdeltagerne, vedtage de årlige budgetforslag og investeringsplaner og træffe afgørelser vedrørende ansættelse af personale, udarbejdelse af regnskaberne og overdragelse af deres selskabsandele i selskabet.
- 104 Del Monte har navnlig understreget, at Retten ikke har gengivet nogen beslutning, som Del Monte havde kunnet påtvinge eller faktisk havde påtvunget Weichert imod komplementarernes veto, og at ingen sådan beslutning var blevet truffet.
- 105 For det tredje har Del Monte anført, at Retten ikke uden at gengive de faktiske omstændigheder urigtigt kunne forkaste Del Montes argument om, at selskabet hverken kunne afsætte, udskifte eller endog nedlægge veto med udnævnelsen af Weicherts ledelse, idet Del Monte har anført, at det er tilstrækkeligt at fastslå, at enhver ændring af selskabsaftalen krævede enstemmighed blandt selskabsdeltagerne.

- 106 For det fjerde har Del Monte gjort gældende, at Retten gengav selskabsaftalens artikel 9, stk. 5, urigtigt, idet den fandt, at der ikke var grundlag for påstanden om, at voldgiftsrådets beslutninger blev truffet med simpelt flertal og følgelig nødvendigvis var fordelagtige for komplementarerne, og at rækkevidden af den pågældende fordel under alle omstændigheder måtte sættes i forhold til de specifikke beføjelser, forsamlingen af selskabsdeltagere var tillagt.
- 107 Del Monte har i den henseende anført, at det var uomtvistet, at fordelingen af stemmerettigheder i dette råd var som følger, nemlig tre stemmer til komplementarerne, en stemme til Del Monte og to neutrale stemmer. Derudover indeholdt selskabsaftalen ingen bestemmelser, der krævede kvalificeret flertal. Endelig var Del Monte udelukket fra ledelsen af Weichert, idet forsamlingen af selskabsdeltagere var det eneste styrelsesorgan, som Del Monte var repræsenteret i. Den i selskabsaftalen foreskrevne mekanisme i tilfælde af blokering var således en indikation af magtfordelingen.
- 108 For det femte har Del Monte anført, at Retten i den appellerede doms præmis 118 foretog en urigtig gengivelse af Del Montes erklæring om, at selskabsaftalen var udtryk for en »magtbalance« mellem Del Monte og komplementarerne, idet den fortolkede denne erklæring som en bekræftelse af eksistensen af en bestemmende indflydelse. Det fremgår imidlertid klart, at en sådan fortolkning ikke er i overensstemmelse med indholdet af denne erklæring.
- 109 Del Monte har for det sjette gjort gældende, at Retten i den appellerede doms præmis 212-214 gengav de erklæringer fra Dole og Chiquita, som den henviser til, urigtigt. Den konkluderede i disse præmisser, at Doles første og anden erklæring udgjorde bevis for, at det var Del Montes strategi at fastsætte sine priser på samme niveau som Doles. Retten undlod derved at forholde sig til indholdet af Doles anden erklæring, som bekræfter, at det var Weichert, og ikke Del Monte, som ønskede at positionere mærket Del Monte på samme niveau som Dole, med den begrundelse, at denne anden erklæring var uløseligt forbundet med Doles første erklæring.
- 110 Del Monte har imidlertid anført, at dette ikke er korrekt, fordi Doles anden erklæring er den seneste, den besvarer et præcist spørgsmål fra Kommissionen, og den uddyber og supplerer udtrykkeligt oplysningerne i den første erklæring. Retten foretog imidlertid en fortolkning af Doles første erklæring, som strider mod den anden erklæring.
- 111 Doles tredje erklæring og Chiquitas erklæring er uden nogen tvetydighed og kan ikke føre til andre konklusioner, end at Del Monte var utilfreds med Weicherts forretningsstrategi, og at Del Monte havde gennemført sin egen strategi, efter at selskabet var begyndt at markedsføre sine bananer gennem sine helejede datterselskaber. Selv om Dole bekræftede, at Del Monte var utilfreds med resultaterne af Weicherts marketing, begrænsede Retten denne utilfredshed til overskuddet på trods af den omstændighed, at Del Montes utilfredshed udtrykkeligt vedrørte Weicherts markedsstrategi.
- 112 Efter Del Montes opfattelse fremgår det klart af disse erklæringer, at Del Monte ikke var i stand til at udøve en bestemmende indflydelse over Weicherts forretningsstrategi.
- 113 Del Monte har gjort gældende, at Retten endvidere gengav en fjerde erklæring fra Dole urigtigt, idet den lod forstå, at Del Monte havde ændret strategi efter adskillelsen fra Weichert ved slutningen af overtrædelsesperioden. Denne fortolkning er således uforenelig med Chiquitas erklæring og udvekslingerne mellem Del Monte og Weichert, hvoraf det fremgår, at der var en permanent uoverensstemmelse mellem de to selskaber for så vidt angik positioneringen af Del Montes bananer. En anden del af denne erklæring fra Dole bekræftede denne permanente uoverensstemmelse.
- 114 Del Monte har for det syvende gjort gældende, at Retten i den appellerede doms præmis 236 foretog en urigtig gengivelse af et brev, som Del Monte blev tilsendt den 27. marts 1997 af en ekstern juridisk rådgiver på Weicherts vegne med henblik på at forsvare sidstnævntes interesser mod Del Monte. Dette brev godtgør på åbenlys vis, at Weichert handlede imod Del Montes interesser, og dementerer således

eksistensen af en bestemmende indflydelse. Retten forkastede imidlertid Del Montes argument, idet den fandt, at komplementarerne havde forsvaret deres interesser mod kommanditisten, selv om det utvetydigt fremgår af dette brev, at det er blevet afsendt på vegne af Weichert og ikke på vegne af komplementarerne.

- 115 Del Monte har for det ottende gjort gældende, at Retten i den appellerede doms præmis 238 foretog en urigtig gengivelse af Weicherts svarskrift i retstvisten mellem Weichert og WAL, idet den forkastede den forelagte argumentation alene af den grund, at den omhandlede sag var blevet anlagt af Del Monte og ikke af Weichert. Det er imidlertid uden betydning for indholdet af et sådant svarskrift, hvem der har anlagt sagen.
- 116 Del Monte har for det niende anført, at Retten i den appellerede doms præmis 259 foretog en urigtig gengivelse af beviset om, at Weicherts regnskabsresultater ikke var blevet konsolideret med Del Montes regnskaber, idet Retten forkastede dette bevis som uden relevans for sagen med den begrundelse, at Weichert var et partnerskab. Der er imidlertid intet, der tillader en antagelse om, at der ville være en forskel i de anvendelige regler for konsolidering for partnerskaber og andre virksomhedsformer.
- 117 Retten har for det tiende gengivet beviserne urigtigt, idet den ikke tog hensyn til sammenhængen i de afkræftende beviser. Retten undersøgte således udelukkende, om hver enkelt deraf isoleret set godtgjorde fraværet af en bestemmende indflydelse, og konkluderede, at dette ikke var tilfældet. Retten undlod imidlertid at undersøge, om disse beviser samlet set afkræftede eksistensen af en bestemmende indflydelse.
- 118 Efter Del Montes opfattelse er disse beviser samlet set ikke tilstrækkelige til at godtgøre, at Del Monte udøvede en sådan indflydelse, at Weichert ikke på selvstændig vis kunne bestemme sin adfærd på markedet og i det væsentligste fulgte Del Montes instrukser.
- 119 Weichert har anført, at Del Monte ikke har gjort gældende, at beviselementerne er blevet urigtigt gengivet, men blot har rejst tvivl om den bedømmelse, Retten foretog af beviselementerne.
- 120 Kommissionen har gjort gældende, at der ikke forekommer nogen urigtig gengivelse af beviserne i Rettens argumentation.

Domstolens bemærkninger

- 121 Del Montes første, tredje, femte og ottende til tiende argument må for det første afvises, idet der åbenlyst ikke af disse argumenter fremgår noget, der kan føre til en kritik af Retten, der bygger på en urigtig gengivelse af beviser begået af denne, eller fordi det ikke deri på præcis vis angives, hvilke forhold der er blevet gengivet urigtigt, hvorfor argumenterne ikke opfylder kravene i henhold til retspraksis.
- 122 Selv om Del Montes andet, fjerde, sjette og syvende argument faktisk indeholder anbringender om urigtig gengivelse af beviserne, må det konstateres, at de ikke er begrundede.
- 123 Hvad angår Del Montes andet argument skal Rettens bemærkninger i den appellerede doms præmis 114, hvorefter »det ikke fremgår af bestemmelserne i selskabsaftalen, at komplementaren [...] havde vetoret med hensyn til »alle« selskabets beslutninger«, som generaladvokaten har anført i punkt 131 og 132 i forslaget til afgørelse, ses i lyset af de foregående præmisser i den appellerede dom, som vedrører artikel 9, stk. 2, andet punktum, i selskabsaftalen, hvilken bestemmelse kun vedrører visse beslutninger truffet af forsamlingen af selskabsdeltagere, som er fastlagt i denne aftales artikel 9, stk. 4.

- 124 For så vidt angår Del Montes fjerde argument er det for det første, som generaladvokaten har anført i punkt 143 i forslaget til afgørelse, tilstrækkeligt at fastslå, at det ikke præciseres i partnerskabsaftalens artikel 9, stk. 5, med hvilket flertal voldgiftsrådets beslutninger skulle træffes. For det andet har Del Monte ikke anført, præcist hvorledes Retten har gengivet denne bestemmelse urigtigt, idet den i den appellerede doms præmis 116 anførte, at »rækkevidden af den pågældende fordel [må] sættes i forhold til de specifikke beføjelser, forsamlingen af selskabsdeltagere var tillagt«.
- 125 Med hensyn til det sjette argument må det, som generaladvokaten har anført i punkt 152 og 153 i forslaget til afgørelse, fastslås, at de omhandlede forklaringer fra Chiquita og Dole ikke var uden enhver tvetydighed og således åbne for fortolkning. Da det imidlertid ikke forekommer, at Rettens fortolkning er åbenbart uforenelig med indholdet af disse erklæringer, kan der ikke gives medhold i påstanden om den angiveligt urigtige gengivelse.
- 126 Endelig kan der ikke gives medhold i Del Montes syvende anbringende, idet Rettens konstatering vedrørende »den omstændighed, at en selskabsdeltager henvender sig til en advokat for at skaffe sig klarhed over sine rettigheder og forsvare sig imod en person, som han mistænker for ikke at respektere dem«, ikke er uforenelig med indholdet af det brev, der blev tilsendt Del Monte den 27. marts 1997 af en ekstern advokat på Weicherts vegne, hvilket, som generaladvokaten har anført i punkt 157 og 158 i forslaget til afgørelse, er formuleret uklart, idet det fremgår af indledningen, at skrivelsen indeholder en udtalelse til selskabet, selv om bemærkningerne fremsættes dels på vegne af W. og – udtrykkeligt – dels på vegne af både W. og Weichert i fællesskab.
- 127 Henset til samtlige de foregående betragtninger skal det andet appelanbringende i sag C-293/13 P forkastes.

Det tredje appelanbringende i sag C-293/13 P om bevisbyrden

Parternes argumenter

- 128 Del Monte har gjort gældende, at Retten, samtidig med at den fastslog, at bevisbyrden for eksistensen af en bestemmende indflydelse i den foreliggende sag påhvilede Kommissionen, flere gange anvendte en omvendt bevisbyrde. Således indebærer den følgende argumentation en formodning om bestemmende indflydelse, som det pålægges Del Monte at afkræfte.
- 129 For det første fastslog Retten i den appellerede doms præmis 113 vedrørende den vetoret, komplementaren havde i henhold til selskabsaftalens artikel 9, stk. 2, at forsamlingen af selskabsdeltagere ifølge selskabsaftalens artikel 9, stk. 3 og 4, havde en række klart definerede beføjelser, »hvilket indebærer, at Del Monte ikke var afskåret fra enhver mulighed for at øve indflydelse på Weicherts adfærd på det relevante marked«.
- 130 For det andet fastslog Retten i den appellerede doms præmis 208, at selv om »Weicherts prisbeslutninger eventuelt ikke opfyldte Del Montes forventninger, [...] kan det ikke udledes af de [...] indsamlede dokumentbeviser, at Weichert ikke generelt [...] fulgte »Del Montes instrukser« og handlede uafhængigt på markedet«.
- 131 For det tredje fandt Retten i den appellerede doms præmis 237 og 238, at »et uddrag af et svarskrift dateret den 15. maj 2002, som Weichert indgav til en tysk domstol inden for rammerne af en sag mellem Weichert og WAL[, hvori det gøres gældende], at hele den økonomiske værditilvækst i Weichert, dvs. erhvervelser, markedsføring og logistik, udelukkende kunne tilskrives komplementarerne, og at WAL's rolle i selskabet kun var et finansielt engagement, [...] [ikke udelukker] den konklusion, at der blev øvet en afgørende indflydelse«.

- 132 For det fjerde fastslog Retten i den appellerede doms præmis 260 vedrørende den manglende konsolidering af Del Montes og Weicherts regnskaber, at »det forhold, at der ikke er foretaget en sådan konsolidering, ikke nødvendigvis [er] ensbetydende med, at der ikke i noget tilfælde kan drages den konklusion, at der foreligger en afgørende indflydelse«.
- 133 Hvis der var blevet foretaget en korrekt anvendelse af principperne om bevisbyrde, havde Retten skullet undersøge, om komplementarens vetoret, den omstændighed, at Weicherts priser ikke svarede til Del Montes forventninger, Weicherts skriftlige indlæg ved de tyske retsinstanser og den manglende konsolidering af regnskaberne gav grundlag for tilstrækkelig tvivl om Kommissionens konstateringer af Del Montes bestemmende indflydelse over Weichert til, at denne konstatering måtte anses for ikke at opfylde kravene til bevisernes styrke.
- 134 Weichert og Kommissionen har bestridt Del Montes argumentation.

Domstolens bemærkninger

- 135 Det må fastslås, at Del Montes argumentation til støtte for selskabets tredje anbringende bygger på en fejlagtig forståelse af den appellerede dom.
- 136 For det første fremgår det, som Del Monte har medgivet, utvetydigt af den appellerede doms præmis 104 og 221, at Retten fandt, at bevisbyrden for Del Montes medansvar for den af Weichert begåede overtrædelse påhvilede Kommissionen.
- 137 Endvidere undersøgte Retten i den appellerede doms præmis 98-220, om Kommissionen havde løftet denne bevisbyrde, og fandt, at de beviser, som Kommissionen havde støttet sig til, kunne godtgøre dette medansvar.
- 138 Endelig undersøgte Retten i dommens præmis 222-265, om de af Del Monte fremførte beviser og argumenter kunne afkræfte Kommissionens konklusion om, at den af Weichert begåede overtrædelse kunne tilregnes Del Monte.
- 139 Som generaladvokaten har anført i punkt 117 i forslaget til afgørelse, indebærer en sådan analyse ingen omvendt bevisbyrde.
- 140 Den omstændighed, at Retten i den appellerede doms præmis 113 og 208 forkastede Del Montes argument om, at de i disse præmisser omhandlede omstændigheder var af en sådan karakter, at de udelukkede, at Del Monte faktisk udøvede en bestemmende indflydelse over Weichert, indebærer ikke en sådan omvendt bevisbyrde Retten indskrænkede sig således i disse præmisser til at behandle Del Montes anbringender vedrørende tilregnelser af overtrædelsen.
- 141 Det følger heraf, at det tredje appelanbringende i sag C-293/13 P må forkastes.

Det fjerde appelanbringende i sag C-293/13 P om princippet in dubio pro reo

Parternes argumenter

- 142 Del Monte har gjort gældende, at Retten tilsidesatte princippet in dubio pro reo, idet den holdt Del Monte ansvarlig for Weicherts adfærd på trods af den omstændighed, at sagsakterne giver grundlag for tvivl vedrørende spørgsmål om, hvorvidt Del Monte havde eller ikke havde udøvet en bestemmende indflydelse over Weichert.

- 143 Det fremgår af retspraksis, at Kommissionen skal fremlægge beviser, der er tilstrækkeligt præcise og samstemmende til at støtte den overbevisning, at den påståede overtrædelse er blevet begået. Når der ikke er noget bevis, der alene begrunder denne overbevisning, kræves det, at en flerhed af indicier samlet set opfylder dette krav.
- 144 I den foreliggende sag er der talrige forhold, der rejser tvivl om påstanden om, at Del Monte i det væsentlige bestemte Weicherts adfærd på det omhandlede marked. Ganske vist forkastede Retten alle disse forhold med den begrundelse, at de ikke ifølge Retten godtgjorde fraværet af en bestemmende indflydelse. Selv hvis dette er korrekt, begrunder den tvivl, som disse forhold kaster over Kommissionens konstatering af en bestemmende indflydelse, anvendelsen af princippet *in dubio pro reo*.
- 145 Ifølge Weichert har Del Monte anfægtet Rettens bedømmelse af faktiske omstændigheder, hvoraf det fremgår, at ingen af de forhold, Del Monte har påberåbt, kan rejse tilstrækkelig tvivl om Kommissionens konklusion.
- 146 Kommissionen har ligeledes anført, at da Del Monte søger at opnå en genbedømmelse af beviserne, bør dette anbringende afvises fra realitetsbehandling. I øvrigt har Kommissionen gjort gældende, at det følger af Rettens bedømmelse af Del Montes argumenter, at den fandt, at beviselementerne i tilstrækkeligt omfang godtgjorde, at en bestemmende indflydelse var blevet udøvet, uden at der anførtes nogen tvivl i den henseende.

Domstolens bemærkninger

- 147 For så vidt angår formaliteten vedrørende Del Montes fjerde anbringende bemærkes det, at selskabet har gjort gældende, at Retten begik en retlig fejl, idet den tilsidesatte princippet *in dubio pro reo*, og at anbringendet derfor kan antages til realitetsbehandling.
- 148 Vedrørende substansen er det tilstrækkeligt at fastslå, at Retten på grundlag af samtlige de beviser, den rådede over, udledte, at Del Monte i løbet af overtrædelsesperioden havde udøvet en bestemmende indflydelse over Weichert.
- 149 Da Rettens bedømmelse for det første var konkluderende og således fri for tvivl og for det andet fri for retlige fejl, således som det fastslås i forbindelse med undersøgelsen af det første anbringende, må det fastslås, at betingelserne for anvendelsen af princippet *in dubio pro reo* ikke er opfyldte i den foreliggende sag.
- 150 Det følger heraf, at det fjerde appelanbringende i sag C-293/13 P er ugrundet og derfor må forkastes.

Det femte appelanbringende i sag C-293/13 P om fraværet af en samlet og vedvarende overtrædelse

Parternes argumenter

- 151 Del Monte har gjort gældende, at Retten tilsidesatte artikel 81, stk. 1, EF, idet den fandt, at Del Monte havde deltaget i en samlet og vedvarende overtrædelse sammen med Dole og Chiquita, samtidig med at den anerkendte, at Weichert ikke havde haft kendskab til udvekslingerne mellem Chiquita og Dole. Rettens argumentation i den appellerede doms præmis 590-651 bygger på en kunstig opdeling af Rettens analyse vedrørende dels den retsstridige adfærd, dels ansvaret, idet den kun omhandler det subjektive element i sammenhæng med ansvaret.

- 152 Efter Del Montes opfattelse er Weicherts uvidenhed om disse udvekslinger ikke blot en formildende omstændighed ved fastsættelsen af bødens størrelse, men den udgør et nøgleelement ved afgørelsen af, om der forelå en samlet og vedvarende overtrædelse. Samordnede praksisser udgør kun en samlet og vedvarende overtrædelse, hvis det kan godtgøres, at de forfulgte et fælles formål, og der forelå et kendskab til og/eller en forberedelse eller en accept af risiciene forbundet med deltagelse i hele kartellet. Dette kriterium indeholder således objektive og subjektive elementer, og det subjektive element er fraværende for så vidt angår Weichert.
- 153 Weichert har støttet Del Montes argumentation og har tilføjet, at for så vidt som Retten i den appellerede doms præmis 593 fandt, at der havde været en forbindelse mellem de bilaterale kontakter mellem Dole og Chiquita og kontakterne mellem Dole og Weichert, og at de havde suppleret hinanden, støttede Retten sig udelukkende til den omstændighed, at Dole deltog i de to kontakter. Hvis dette var tilstrækkeligt, kunne enhver række af bilaterale kontakter i strid med artikel 81 EF imidlertid anses for en samlet og vedvarende overtrædelse.
- 154 Weichert har gjort gældende, at denne retlige fejl medfører, at den omtvistede beslutning skal annulleres i sin helhed, fordi konstateringen af en samlet og vedvarende overtrædelse ikke kan adskilles fra resten af beslutningen.
- 155 Kommissionen har bestridt Del Montes og Weicherts argumentation.

Domstolens bemærkninger

- 156 Ifølge fast retspraksis kan en tilsidesættelse af artikel 81, stk. 1, EF foreligge ikke alene ved en enkeltstående handling, men også ved en række handlinger eller en sammenhængende adfærd, selv om et eller flere elementer i rækken af handlinger eller i den sammenhængende adfærd også i sig selv og isoleret betragtet kan udgøre en tilsidesættelse af den nævnte bestemmelse. Når de forskellige handlinger indgår i en »samlet plan«, fordi de har det samme formål, nemlig at fordreje konkurrencen inden for fællesmarkedet, kan Kommissionen således med rette pålægge ansvaret for disse handlinger på grundlag af deltagelsen i overtrædelsen betragtet i sin helhed (dom Kommissionen mod Verhuizingen Coppens, C-441/11 P, EU:C:2012:778, præmis 41 og den deri nævnte retspraksis).
- 157 En virksomhed, der har deltaget i en sådan enkelt og kompleks overtrædelse ved egne handlinger, der falder ind under de i artikel 81, stk. 1, EF omhandlede begreber aftaler og samordnet praksis med et konkurrencebegrænsende formål, og som havde til formål at bidrage til gennemførelsen af overtrædelsen i sin helhed, kan således også være ansvarlig for de handlinger, som andre virksomheder har foretaget som led i den samme overtrædelse, for så vidt angår hele det tidsrum, hvor virksomheden har deltaget i den. Dette er tilfældet, såfremt der er ført bevis for, at virksomheden ved sin egen adfærd havde til hensigt at bidrage til de fælles mål, som deltagerne som helhed forfulgte, og at den havde kendskab til den ulovlige adfærd, som de øvrige virksomheder havde planlagt eller foretaget med de samme mål for øje, eller at den med rimelighed kunne forudse dem, og at den var indstillet på at løbe den dermed forbundne risiko (dom Kommissionen mod Verhuizingen Coppens, C-441/11 P, EU:C:2012:778, præmis 42 og den deri nævnte retspraksis).
- 158 En virksomhed kan således have deltaget direkte i hele den samlede konkurrencebegrænsende adfærd, som den samlede og vedvarende overtrædelse består af, i hvilket tilfælde Kommissionen med føje kan pålægge den ansvaret for hele denne adfærd og derfor den nævnte samlede overtrædelse. En virksomhed kan ligeledes have deltaget direkte i kun en del af den konkurrencebegrænsende adfærd, som den samlede og vedvarende overtrædelse består af, men have haft kendskab til al den øvrige konkurrencebegrænsende adfærd, som de øvrige karteldeltagere havde planlagt eller foretaget med de samme mål for øje, eller med rimelighed kunnet forudse dem og været indstillet på at løbe den dermed forbundne risiko. I et sådant tilfælde kan Kommissionen også med føje pålægge denne

virksomhed ansvaret for hele den samlede konkurrencebegrænsende adfærd, som en sådan overtrædelse består af, og hermed overtrædelsen i sin helhed (dom Kommissionen mod Verhuizingen Coppens, C-441/11 P, EU:C:2012:778, præmis 43).

- 159 Hvis en virksomhed således har været direkte involveret i en eller flere af de former for konkurrencebegrænsende adfærd, som den samlede og vedvarende overtrædelse består af, men det ikke er godtgjort, at virksomheden ved sin egen adfærd havde til hensigt at bidrage til samtlige de fælles mål, som de øvrige karteldeltagere forfulgte, og at den havde kendskab til al den øvrige konkurrencebegrænsende adfærd, som de nævnte deltagere havde planlagt eller foretaget med de samme mål for øje, eller at den med rimelighed kunne forudse dem og var indstillet på at løbe den dermed forbundne risiko, kan Kommissionen kun med føje pålægge virksomheden ansvaret for den adfærd, som den direkte har deltaget i, og for den adfærd, som de øvrige deltagere havde planlagt eller foretaget med de samme mål for øje, som virksomheden forfulgte, og hvorom det er godtgjort, at virksomheden havde kendskab til eller med rimelighed kunne forudse adfærden og var indstillet på at løbe den dermed forbundne risiko (dom Kommissionen mod Verhuizingen Coppens, C-441/11 P, EU:C:2012:778, præmis 44).
- 160 Retten har som følge deraf ikke begået en retlig fejl, idet den fastslog, at den omstændighed, at Weichert var uvidende om udvekslingen af oplysninger mellem Dole og Chiquita og ikke burde have haft kendskab dertil, ikke kunne fratage den fastslåede overtrædelse dens karakter af samlet og vedvarende overtrædelse, som imidlertid ikke i sin helhed kunne tilregnes dette selskab.
- 161 Det følger heraf, at det femte appelanbringende i sag C-293/13 P må forkastes, og at Del Montes appel følgelig må forkastes.

Kommissionens appel i sag C-294/13 P

Om Weicherts retlige interesse i at fremlægge et svarskrift

Parternes argumenter

- 162 På grundlag af de i denne doms præmis 48 og 49 anførte overvejelser har Kommissionen og Del Monte anfægtet Weicherts retlige interesse i at indgive et svarskrift.
- 163 Weichert har bestridt Kommissionens og Del Montes argumentation.

Domstolens bemærkninger

- 164 Som anført i denne doms præmis 51 kan enhver part i den pågældende sag for Retten, som har en interesse i, at »appellen tages til følge, eller at den afvises eller forkastes«, i henhold til procesreglementets artikel 172 indgive svarskrift inden for en frist på to måneder fra appelskriftets forkyndelse.
- 165 I den foreliggende sag er det, i modsætning til hvad Kommissionen og Del Monte forekommer at mene, åbenlyst, at Weichert har en retlig interesse i, at der ikke gives medhold i Kommissionens appel. Således vil størrelsen af den bøde, som Weichert hæfter solidarisk for, i tilfælde af, at Domstolen giver medhold i denne appel, kunne forøges, og selskabet har således en retlig interesse i ytre sig om alle de retsspørgsmål, der opstår i denne forbindelse.
- 166 Det må derfor fastslås, at Weichert har en retlig interesse i at indgive et svarskrift.

Det første appelanbringende i sag C-294/13 P vedrørende eksistensen af en retlig forpligtelse for Weichert til at fremlægge oplysninger for Kommissionen

Parternes argumenter

- 167 Kommissionen har gjort gældende, at Retten begik en retlig fejl, da den i den appellerede doms præmis 840-853 fandt, at de af Weichert under den administrative procedure fremlagte oplysninger begrundede en nedsættelse af den bøde, der var blevet pålagt ved den omtvistede beslutning.
- 168 Kommissionen har anført, at i medfør af retningslinjernes punkt 29 kan bødens grundbeløb i henhold til artikel 23 i forordning nr. 1/2003 bl.a. nedsættes, hvis den pågældende virksomhed samarbejder effektivt med Kommissionen, og navnlig ud over dens retlige pligt til at samarbejde.
- 169 I følge Kommissionen er virksomhederne imidlertid forpligtede til at besvare de anmodninger om oplysninger, som indgives i henhold til artikel 18 i forordning nr. 1/2003, idet denne bestemmelse ikke indrømmer de omhandlede virksomheder nogen ret til at unddrage sig disse anmodninger og underkaster dem en forpligtelse til aktivt samarbejde. Kommissionen har således beføjelse til at pålægge en virksomhed at meddele alle de nødvendige oplysninger om de omstændigheder, som virksomheden kan tænkes at være bekendt med, og om nødvendigt at fremlægge de dokumenter, der vedrører disse omstændigheder.
- 170 En virksomhed, der fremlægger oplysninger som svar på en anmodning om oplysninger fra Kommissionen, samarbejder derfor ikke i videre omfang end det, den er forpligtet til i henhold til denne bestemmelse, og de i den sammenhæng fremlagte oplysninger udgør ikke et frivilligt samarbejde, som bør belønnes med en nedsættelse af den bøde, den pågældende virksomhed er blevet pålagt.
- 171 Det fremgår således af Rettens faste praksis, at et samarbejde, der ikke går videre end de forpligtelser, der i medfør af artikel 18, stk. 1, i forordning nr. 1/2003 påhviler virksomheden, ikke giver ret til nogen nedsættelse af den bøde, denne virksomhed bør pålægges, idet det er uden betydning, om begæringen om disse oplysninger er fremsat i henhold til forordningens artikel 18, stk. 2, eller ved beslutning i henhold til forordningens artikel 18, stk. 3.
- 172 Kommissionen har tilføjet, at en virksomhed, der indskrænker sig til at overholde de samarbejdsforpligtelser, der påhviler virksomheden i henhold til denne forordning, ikke udviser en ægte samarbejdsånd som omhandlet i Domstolens praksis vedrørende samarbejdsmeddelelsen.
- 173 Kommissionen har fremhævet, at formålene om at destabilisere karteller, idet virksomhederne tilskyndes til at afsløre kartellerne for Kommissionen, og om at lette Kommissionens opgaver ved at fremlægge beviser, ville blive alvorligt skadet, hvis virksomheder, der ikke spontant fremlægger oplysninger, men indskrænker sig til at svare på efterforskningsforanstaltninger, ligeledes kunne drage fordel af bødenedsættelser, hvis deres oplysninger viser sig at være nyttige.
- 174 Kommissionen har gjort opmærksom på, at de oplysninger, der fremlægges som svar på anmodninger om oplysninger, i talrige tilfælde er nyttige ved konstateringen af eksistensen af den overtrædelse, der er genstand for efterforskningen, fordi dette efterforskningsmiddel netop har til formål at give Kommissionen mulighed for at få adgang til de oplysninger, den vurderer, vil være nyttige.
- 175 Endelig har Kommissionen gjort gældende, at tvisten er moden til påkendelse, og den har anmodet Domstolen om at fastsætte det endelige beløb for den bøde, Weichert og Del Monte er blevet pålagt in solidum til 9 800 000 EUR.

- 176 Del Monte og Weichert har svaret, at Kommissionens argumentation tager udgangspunkt i en fejlagtig fortolkning af den appellerede dom, idet Retten i den doms præmis 834-839 undersøgte, om Weicherts samarbejde var frivilligt eller ikke, og i dommens præmis 840 bekræftede, at samarbejdet var frivilligt, fordi det var blevet ydet ikke som svar på en beslutning som omhandlet i artikel 18, stk. 3, i forordning nr. 1/2003, men som svar på en anmodning som omhandlet i forordningens artikel 18, stk. 2.
- 177 I øvrigt har Del Monte og Weichert gjort gældende, at der ikke foreligger nogen retlig pligt til at besvare en anmodning om oplysninger i henhold til artikel 18, stk. 2, i forordning nr. 1/2003. Selskaberne har fremhævet, at det kun er en beslutning i medfør af forordningens artikel 18, stk. 3, der skaber en retlig forpligtelse, der kan tvangsfyldbyrdes, gøres til genstand for et søgsmål og i medfør af forordningens artikel 23 og 24 giver grundlag for sanktioner ved undladelse af besvarelse. I tilfælde af en anmodning om oplysninger kan der hverken pålægges bøder eller tvangsbøder for manglende besvarelse. Derudover er det i henhold til artikel 288 TEUF kun forordninger, direktiver og afgørelser, der er bindende. Derfor kan Kommissionen, hvis en virksomhed ikke besvarer en sådan anmodning, vedtage en beslutning for at skabe en retlig forpligtelse.
- 178 Del Monte og Weichert har ligeledes anført, at Retten udøvede sin fulde prøvelsesret vedrørende prøvelse af bøden, og at den ikke er bundet af Kommissionens retningslinjer. Kommissionen kan derfor ikke gyldigt gøre gældende, at den indrømmede nedsættelse undergraver anvendelsen af samarbejdsmeddelelsen af 2002, og denne nedsættelse kan ikke anfægtes med den begrundelse, at den ikke svarer til en af Kommissionens meddelelser. Retten har allerede indrømmet bødenedsættelser for svar på anmodninger om oplysninger, og Domstolen har aldrig udtrykt misbilligelse med denne praksis.
- 179 Endelig har Del Monte og Weichert gjort gældende, at Kommissionens frygt med hensyn til den afskrækkende virkning af Kommissionens bøder ikke er troværdig, idet Retten nedsatte bøden med 2% af grundbeløbet. Endvidere kunne Kommissionen, hvis den ønskede at undgå sådanne nedsættelser, vedtage en beslutning som omhandlet i artikel 18, stk. 3, i forordning nr. 1/2003. De virksomheder, der besvarer anmodninger om oplysninger, letter i betydelig grad efterforskningerne og giver afkald på et vist antal processuelle rettigheder.

Domstolens bemærkninger

- 180 Retten fastslog i den appellerede doms præmis 840-853, at Weicherts svar på en anmodning om oplysninger på grundlag af artikel 18, stk. 2, i forordning nr. 1/2003 begrundede en indrømmelse af bødenedsættelse for selskabets samarbejde under den administrative procedure.
- 181 Det gælder i den henseende, at når Kommissionen i henhold til forordningens artikel 18, stk. 2, fremsender en anmodning om oplysninger til en virksomhed eller en virksomhedssammenslutning, angiver den retsgrundlaget og formålet med anmodningen, præciserer, hvilke oplysninger der ønskes, og fastsætter fristen for udlevering af oplysningerne.
- 182 Det er i den foreliggende sag uomtvistet, at Weichert ikke var forpligtet til at fremlægge oplysninger i henhold til en formel beslutning som omhandlet i artikel 18, stk. 3, i forordning nr. 1/2003, men at selskabet var blevet anmodet derom ved en anmodning om oplysninger i henhold til forordningens artikel 18, stk. 2.
- 183 Det må imidlertid fastslås, at når Weichert indskrænkede sig til at besvare en anmodning om oplysninger, har selskabet ikke fremlagt oplysninger for Kommissionen uden at være anmodet derom.
- 184 Som generaladvokaten har anført i punkt 246 i forslaget til afgørelse, er en bødenedsættelse som den, der foreskrives i samarbejdsmeddelelsen af 2002, i den henseende kun berettiget, når en virksomhed forsyner Kommissionen med oplysninger uden at være blevet bedt om det. I henhold til fast

retspraksis skal den omhandlede virksomheds adfærd ikke blot lette Kommissionens opgave med at fastslå eksistensen af en overtrædelse, men også vidne om en virkelig samarbejdsånd (jf. i denne retning domme Dansk Rørindustri m.fl. mod Kommissionen, C-189/02 P, C-202/02 P, C-205/02 P – C-208/02 P og C-213/02 P, EU:C:2005:408, præmis 395 og 396, og Schenker & Co. m.fl., C-681/11, EU:C:2013:404, præmis 48).

- 185 Enhver anden fortolkning ville skade såvel formålet med samarbejdsordningen som dens tilskyndende virkning, fordi den dels ville medføre, at alle deltagere i et kartel skulle indrømmes bødenedsættelse, hvis de på Kommissionens anmodning fremlagde nyttige oplysninger og/eller beviser, dels ville den tilskynde virksomhederne til at forholde sig afventende i stedet for selv at tage initiativ til så hurtigt og omfattende som muligt at fremlægge sådanne oplysninger og beviser for Kommissionen.
- 186 Retten begik således en retlig fejl, da den i den appellerede doms præmis 840-853 fastslog, at et svar på anmodninger om oplysninger som omhandlet i artikel 18, stk. 2, i forordning nr. 1/2003 begrundede en bødenedsættelse.
- 187 Endvidere begik Retten, som det fremgår af den appellerede doms præmis 853-856 og 880 den samme retlige fejl, idet den under udøvelse af sin fulde prøvelsesret indrømmede Del Monte og Weichert en bødenedsættelse på 10% under hensyn til Weicherts samarbejde under den administrative procedure, selv om Weicherts adfærd ikke kunne anses for at vidne om en virkelig samarbejdsånd.
- 188 Under disse omstændigheder må der gives medhold i Kommissionens første anbringende i sag C-294/13 P, og det første punkt i den appellerede doms konklusion må ophæves.

Det andet appelanbringende i sag C-294/13 P om fraværet af en økonomisk enhed bestående af Del Monte og Weichert under den administrative procedure

- 189 Da Kommissionen har gjort det andet anbringende gældende subsidiært, og da der gives medhold i det første anbringende, er det ufornuddent at undersøge det andet anbringende.

Om Weicherts og Del Montes kontraappeller i sag C-294/13 P

Parternes argumenter

- 190 Såfremt Domstolen skulle give medhold i Kommissionens første appelanbringende i sag C-294/13 P, har Del Monte anført, at det vil være nødvendigt at undersøge, hvorvidt Kommissionens anmodninger om oplysninger krævede, at Weichert tilstod, at selskabet havde begået en overtrædelse af artikel 81 EF. Da Retten ikke traf afgørelse vedrørende spørgsmålet, om Weichert var berettiget til ikke at svare på grund af den omstændighed, at anmodningerne om oplysninger vedrørte selvinkriminerende erklæringer, indeholder den appellerede dom en retlig fejl.
- 191 Weichert har ligeledes gjort gældende, at hvis anmodningerne om oplysninger indebærer en retlig forpligtelse til at svare, finder retten til ikke at inkriminere sig selv anvendelse, og Rettens bemærkninger om, at Weichert ikke var berettiget til at påberåbe sig denne ret, kan i så fald ikke fastholdes. Fordi Weichert blev anmodet om at forklare i detaljer, hvad der blev diskuteret i løbet af den bilaterale kommunikation forud for prisfastsættelsen under omstændigheder, hvor Kommissionen mistænkte, at formålet med kommunikationen var at hindre konkurrencen, indebar spørgsmålene, at Weichert blev tvunget til at anerkende den overtrædelse, som det påhvilede Kommissionen at bevise.
- 192 Kommissionen har bestridt Weicherts og Del Montes argumentation. Derudover har den gjort gældende, at Weicherts kontraappel i sag C-294/13 P bør afvises fra realitetsbehandling.

Domstolens bemærkninger

- 193 Det påhviler Domstolen at vurdere, om det under de i sagen foreliggende omstændigheder af retsplejehensyn er berettiget at forkaste Weicherts kontraappel i sag C-294/13 P i realiteten, uden at der træffes afgørelse om Kommissionens formalitetsindsigelse (jf. i den retning dom Rådet mod Boehringer, C-23/00 P, EU:C:2002:118, præmis 52).
- 194 Det må fastslås, at dette er tilfældet. Selv hvis der blev givet medhold i påstanden om afvisning, ville Del Montes argumenter vedrørende realiteten skulle undersøges, og disse argumenter er i det væsentlige identiske med de af Weichert fremførte.
- 195 Det fremgår imidlertid i den henseende af retspraksis, at retten til at afstå fra selvinkriminering ikke krænktes af anmodninger om oplysninger fremsat på grundlag af artikel 18, stk. 2, i forordning nr. 1/2003 (jf. i denne retning domme Dalmine mod Kommissionen, C-407/04 P, EU:C:2007:53, præmis 35, og Erste Group Bank m.fl. mod Kommissionen, C-125/07 P, C-133/07 P og C-137/07 P, EU:C:2009:576, præmis 272).
- 196 Undladelsen inden for den fastsatte frist af at fremlægge en oplysning, der er blevet anmodet om på dette grundlag, kan således ikke føre til pålæggelse af en bøde eller tvangsbøde som omhandlet i henholdsvis artikel 23 og 24 i forordning nr. 1/2003. En anmodning om oplysninger adskiller sig således fra en formel beslutning vedtaget på grundlag af artikel 18 stk. 3, i forordning nr. 1/2003, for hvilken forordningen foreskriver pålæggelse af økonomiske sanktioner i tilfælde af manglende besvarelse.
- 197 Det er i den foreliggende sag tilstrækkeligt at fastslå, at Kommissionen ikke har truffet en beslutning som omhandlet i artikel 18, stk. 3, i forordning nr. 1/2003 med hensyn til Weichert.
- 198 Under disse omstændigheder kan Weichert og Del Monte ikke med rette gøre gældende, at Weichert har ret til ikke at blive tvunget af Kommissionen til at tilstå sin deltagelse i en overtrædelse (jf. i denne retning domme Dalmine mod Kommissionen, C-407/04 P, EU:C:2007:53, præmis 35, og Erste Group Bank m.fl. mod Kommissionen, C-125/07 P, C-133/07 P og C-137/07 P, EU:C:2009:576, præmis 272).
- 199 Det følger heraf, at Weicherts og Del Montes kontraappeller i sag C-294/13 P må forkastes.

Tvisten i første instans

- 200 I overensstemmelse med artikel 61, stk. 1, i statuten for Den Europæiske Unions Domstol kan Domstolen, når den ophæver den af Retten truffene afgørelse, selv træffe endelig afgørelse, hvis sagen er moden til påkendelse.
- 201 I den foreliggende sag, hvor det kun er det første punkt i den appellerede doms konklusion vedrørende bødens størrelse, der skal ophæves, råder Domstolen over de nødvendige oplysninger til at træffe endelig afgørelse om dette beløb.
- 202 I den henseende bør den nedsættelse på 10% af bøden, som Retten indrømmede for Weicherts samarbejde under den administrative procedure, for at opveje den retlige fejl, der fastslås i denne doms præmis 187, og henset til de betragtninger, der anføres i denne doms præmis 183-185, omgøres, og bøden bør derfor fastsættes til 9 800 000 EUR.

Sagens omkostninger

- 203 Ifølge procesreglementets artikel 184, stk. 2, træffer Domstolen, såfremt der ikke gives appellanten medhold, eller såfremt appellen tages til følge, og Domstolen selv endeligt afgør sagen, afgørelse om sagsomkostninger.
- 204 I henhold til procesreglementets artikel 138, stk. 1, der i medfør af samme reglements artikel 184, stk. 1, finder anvendelse i appelsager, pålægges det den tabende part at betale sagens omkostninger, hvis der er nedlagt påstand herom.
- 205 I henhold til procesreglementets artikel 140, stk. 3, der i medfør af samme reglements artikel 184, stk. 1, finder anvendelse i appelsager, kan Domstolen træffe afgørelse om, at en intervenient skal bære sine egne omkostninger.
- 206 Da Del Monte og Weichert har tabt alle sagerne, og da Kommissionen i alle sagerne har nedlagt påstand om, at selskaberne tilpligtes at betale sagernes omkostninger, bør de pålægges at betale omkostningerne. Weichert bør imidlertid pålægges at bære sine egne omkostninger i de sager, der blev anlagt af Del Monte og Kommissionen.

På grundlag af disse præmisser udtaler og bestemmer Domstolen (Anden Afdeling):

- 1) **Appellen i sag C-293/13 P og kontraappellerne i sagerne C-293/13 P og C-294/13 P forkastes.**
- 2) **Punkt 1 i konklusionen i dom Fresh Del Monte Produce mod Kommissionen (T-587/08, EU:T:2013:129) annulleres.**
- 3) **Den bøde, der pålægges i artikel 2, litra c), i Kommissionens beslutning K(2008) 5955 endelig af 15. oktober 2008 om en procedure i henhold til [...] artikel 81 [EF] (sag COMP/39 188 – Bananer), fastsættes til 9 800 000 EUR.**
- 4) **Fresh Del Monte Produce Inc. pålægges for det første at betale sagsomkostningerne i forbindelse med sagerne C-293/13 P og C-294/13 P samt for det andet sagsomkostningerne i forbindelse med selskabets kontraappel i sag C-294/13 P med undtagelse af de af Internationale Fruchtimport Gesellschaft Weichert GmbH & Co. KG afholdte omkostninger, idet dette selskab bærer sine egne omkostninger i alle disse sager.**
- 5) **Internationale Fruchtimport Gesellschaft Weichert GmbH & Co. KG, pålægges at betale sagsomkostningerne i forbindelse med selskabets kontraappeller i sagerne C-293/13 P og C-294/13 P.**

Underskrifter